

Sygn. akt VIII Ga 445/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący : sędzia Wojciech Wołoszyk

po rozpoznaniu w dniu 27 kwietnia 2022 r. w Bydgoszczy na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) w W.

przeciwko (...) w B.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z 9 listopada 2021 r. , sygn. akt VIII GC 1296/21

1) zmienia zaskarżony wyrok w pkt I (pierwszym) w ten sposób , iż zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 9.025,52 zł (dziewięć tysięcy dwadzieścia pięć złotych 52/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie :

a) od kwoty 8.470,75 zł (osiem tysięcy czterysta siedemdziesiąt złotych 75/100) za okres od dnia 3 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty

b) od kwoty 554,77 zł (pięćset pięćdziesiąt cztery złote 77/100) za okres od dnia 1 kwietnia 2021 r. do dnia zapłaty

a w pozostałej części oddala powództwo ;

2) przyznaje kuratorowi pozwanego A. N. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o należną kwotę podatku od towarów i usług , tytułem wynagrodzenia za czynności kuratora w postępowaniu apelacyjnym ;

3) nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Bydgoszczy kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) powiększoną o należną kwotę podatku od towarów i usług , tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt VIII Ga 445/21

UZASADNIENIE

Powód (...) w W. wniósł o zasądzenie od (...) w B. kwoty 9.025,52 zł wraz z odsetkami ustawowymi z, opóźnienie liczonymi od dnia 3 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty. Nadto powód domagał się orzeczenia na swoją rzecz kosztów postępowania sądowego, w tym zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym, z dnia 25 czerwca 2021 r., sygn. akt VIII GNc 1873/21, Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy, VIII Wydziale Gospodarczym, orzekł zgodnie z żądaniem pozwu oraz rozstrzygnął o kosztach postępowania. W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany reprezentowany przez kuratora wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. W odpowiedzi ma sprzeciw powód podtrzymał swoje stanowisko w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, iż w dniu 10 października 2017 r. Ł. W. działający w imieniu i na rzecz (...) w B., legitymujący się stosowanym upoważnieniem w tym przedmiocie, zawarł z (...) z siedzibą we W. umowę o kredyt na działalność gospodarczą - biznes ekspres w kwocie 20.000 zł, na okres 24 miesięcy. Kredytobiorca, w związku z udzielonym kredytem, w celu zabezpieczenia roszczeń Banku udzielił prawnego zabezpieczenia w postaci m. in. jednego weksla in blanco z wystawienia Kredytobiorcy wraz z deklaracją wekslową Wystawcy. Strony postanowiły, w warunkach dodatkowych, że w przypadku braku spłaty kredytu oraz dokonania przelewu wierzytelności (...) z tytułu udzielonej gwarancji de minimis na Bank, ten ostatni będzie uprawniony do dochodzenia również wierzytelności nabytej przez (...) w wyniku przelewu. Nadto strony uzgodniły, iż od dnia wypłaty przez (...) kwoty gwarancji, należność ta będzie traktowana jako zadłużenie przeterminowane, za które będą naliczane odsetki w wysokości aktualnie obowiązujących maksymalnych odsetek za opóźnienie, których mowa w kodeksie cywilnym (punkt 21 i 22 postanowień dodatkowych).

Pozwana zaprzestała spłaty kredytu, w związku z czym powód pismem z dnia 9 października 2018 r., wypowiedział umowę łączącą strony wzywając kredytobiorcę do spłaty zadłużenia w łącznej wysokości 14.810,48 zł. Pozwana spółka nie spełniła tego żądania. W dniu 15 października 2019 r., (...) wypłacił kredytodawcy z tytułu gwarancji kwotę 8.470,75 zł w związku z niewywiązaniem się przez pozwanego z obowiązku spłat kredytu.

Na mocy umowy z 26 listopada 2019 r., (...) w celu przeprowadzenia windykacji przelał na (...) wierzytelność przysługującą mu względem pozwanej spółki, a wynikającą z gwarancji udzielonej na przedmiotowy kredyt. Pismem z 19 marca 2020 r., powód wezwał pozwaną spółkę do wykupu weksla w łącznej kwocie 9.025,52 zł na co składały się należności: 8.470,75 zł z tytułu przeterminowanego kapitału oraz 554,77 zł tytułem odsetek karnych.

Sąd Rejonowy zważył, iż nie budziło wątpliwości, że strony łączyła umowa o kredyt na działalność gospodarczą - biznes ekspres na mocy której, kredytobiorca w celu zabezpieczenia roszczeń banku, udzielił prawnego zabezpieczenia w postaci weksla własnego in blanco wraz z deklaracją wekslową. W przedmiotowej sprawie podstawę prawną roszczenia powoda nie mogły stanowić przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe. W przedmiotowej sprawie, powód przedłożył weksel, który został podpisany przez Ł. W.. Nad podpisem umieszczono na wekslu napis „za spółkę (...)”. Nie wynika jednakże, z treści weksla, w jakim charakterze działał Ł. W. podpisując weksel in blanco. Nawet z deklaracji wekslowej nie można wywnioskować, w jakim charakterze Ł. W. podpisał przedmiotowy weksel. Wobec powyższego, Sąd uznał, iż nie było podstaw do zasądzenia należności na podstawie weksla i należało przejść na stosunek podstawowy. Podstawą zatem prawną roszczenia były przepisy dotyczące przelewu wierzytelności, umowy kredytu oraz gwarancji bankowej. W myśl art. 509 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się do ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Tak więc z chwilą podpisania umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 listopada 2019 r. na powoda przeszła wierzytelność będąca przedmiotem umowy wraz z wszystkimi związanymi z nią prawami. Kurator pozwanego nie kwestionowała tej umowy, nie budziła ona też wątpliwości Sądu w świetle zaoferowanych przez powoda dowodów.

Zgodnie natomiast z art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku Prawo bankowe, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W świetle przedłożonych przez powoda dokumentów, nie ulega wątpliwości, iż pozwana spółka, działając przez pełnomocnika, zawarła skutecznie umowę kredytu, otrzymała środki przyznane jej tytułem kredytu w wysokości 20.000 zł i spłacała kilka rat kredytu. O ile nie można uznać, iż skutecznie pozwana spółka zaciągnęła zobowiązanie wekslowe, o czym była mowa powyżej, o tyle, zdaniem Sądu, na podstawie udzielonego pełnomocnictwa w dniu 26 września 2017 roku Ł. W., spółka zawarła ważną umowę kredytu. Z przedłożonej natomiast historii rachunku wynika, iż została przelana na konto pozwanej spółki kwota 20.000 zł tytułem udzielonego kredytu.

Zdaniem Sądu, powód udowodnił także, iż wobec zaprzestania uiszczania należnych kredytodawcy rat, wypowiedział umowę kredytu i wezwał spółkę do spłaty pozostałej części zobowiązania. Z treści natomiast umowy kredytu z § 4.01. ust. 2 pkt 2 wynika, iż zabezpieczeniem roszczeń banku była gwarancja udzielona przez (...). W myśl art. 81 ust. 1 ustawy Prawo bankowe, gwarancją bankową jest jednostronne zobowiązanie banku-gwaranta, że po spełnieniu

przez podmiot uprawniony (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, które mogą być stwierdzone określonymi w tym zapewnieniu dokumentami, jakie beneficjent załączył do sporządzonego we wskazanej formie żądania zapłaty, bank ten wykona świadczenie pieniężne na rzecz beneficjenta gwarancji - bezpośrednio albo za pośrednictwem innego banku. Przyrzeczenie składane przez udzielającego gwarancji jest oświadczeniem woli, które, przyjęte przez beneficjenta gwarancji, staje się źródłem samodzielnego zobowiązania banku udzielającego gwarancji.

Jak wynikało z przedłożonych dokumentów, w tym zestawienia spłat za okres od 10 października 2017 roku do 27 lipca 2021 roku (k. 90 akt) oraz z umowy przelewu wierzytelności (k. 11 akt, § 1 ust. 3 umowy), w dniu 15 października 2019 r. (...), w ramach gwarancji zapłacił na rzecz powodowego banku kwotę 8.470,65 zł, zaspokajając w ten sposób część roszczenia banku wobec pozwanej spółki z tytułu umowy kredytu. Tym samym bezzasadne było kwestionowanie przez kuratora pozwanego, iż nie zostało wykazane, czy i kiedy gwarancja została wypłacona. W świetle zaoferowanych dowodów nie budziło wątpliwości Sądu, że (...) wykonał umowę gwarancyjną, wobec czego stał się wierzycielem pozwanej w zakresie wypłaconej sumy gwarancji. Na podstawie zaś umowy przelewu wierzytelności z 26 listopada 2019 roku na powoda przeszła wierzytelność będąca przedmiotem umowy wraz z wszystkimi związanymi z nią prawami, w tym roszczeniem o odsetki.

Reasumując, Sąd uznał że powód udowodnił swoje roszczenie tak co do zasady, jak i wysokości. Kurator pozwanego natomiast nie przedstawiła żadnych dowodów, które mogłyby świadczyć o niezasadności zgłoszonego przez powoda roszczenia. Zasadnie jedynie zakwestionowano możliwość dochodzenia roszczenia na podstawie weksla. Jednakże, w świetle powyższego, powód udowodnił roszczenie wynikające ze stosunku podstawowego. W tym stanie sprawy, nie budziło wątpliwości Sądu, że pozwana spółka winna uregulować na rzecz powoda, który nabył wierzytelność kwotę z tytułu gwarancji w wysokości 8.470,75 zł oraz odsetki karne w wysokości 554,77 zł, które zostały naliczone od kwoty wypłaconej gwarancji od dnia wypłaty tj. 15 października 2019 roku do dnia 2 kwietnia 2020 roku w wysokości odsetek maksymalnych, zgodnie z punktami 21 i 22 postanowień dodatkowych.

W tych okolicznościach Sąd uznał, że zarzuty podniesione przez pozwanego, nie zdołały podważyć skutecznie żądania pozwu czemu dano wyraz w pkt I sentencji wyroku, zasądzając od pozwanego na rzecz powoda całą dochodzoną przez niego kwotę, tj. 9.025,52 zł, na podstawie art. 509 k.c. oraz art. 69 ust. 1 i 81 ust. 1 ustawy Prawo bankowe oraz na mocy postanowień umownych. O odsetkach od powyższej należności orzeczono zgodnie z normą art. 481 k.c.

W przedmiocie kosztów, orzeczono na podstawie art. 98 w zw. z art. 99 k.p.c. przesądzając o obowiązku zwrotu przez pozwanego, jako przegrywającego w całości, wydatków poniesionych przez powoda w łącznej wysokości 3.517 zł, na co składały się kwoty: 1.800 zł, które to stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika określone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych, 17 zł z tytułu opłaty sądowej od pełnomocnictwa, 500 zł z tytułu opłaty od pozwu oraz 1.200 zł tytułem zaliczki wykorzystanej na poczet wynagrodzenia kuratora.

Na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, Sąd w pkt III sentencji wyroku przyznał radcy prawnemu A. N. wynagrodzenie w kwocie 1.800 zł podwyższone o podatek od towarów i usług.

Nadto, na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, Sąd nakazał pobrać od pozwanego, jako przegrywającego sprawę w całości kwotę 1.014 zł, stanowiącą pozostałą część wynagrodzenia kuratora podwyższonego o podatek od towarów i usług, które to wydatki zostały tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku złożyła kurator pozwanej w części, tj. co do pkt I w zakresie zasadzenia ustawowych odsetek za opóźnienie liczonych od kwoty 554,77 zł od dn. 03.04.2020 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu. Kurator zarzuciła naruszenie prawa materialnego, tj. art. 482 § 1 kc poprzez jego niezastosowanie i

nieprawidłowe uwzględnienie powództwa co do roszczenia odsetkowego od kwoty 554,77 zł za okres od 3 kwietnia 2020 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu.

Kurator wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do ustawowych odsetek od kwoty 554,77 zł za okres od dnia 3 kwietnia 2020 r. do dnia poprzedzającego wniesienie pozwu , zasądzenie kosztów postępowania za II instancję a także przyznania wynagrodzenia za czynności w postępowaniu apelacyjnym

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja okazała się uzasadniona.

Słusznie kurator pozwanego podniosła , iż zgodnie z art. 482 § 1 k.c. od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Nie ulega przy tym kwestii , iż kwota 554,77 zł stanowiła sumę odsetek karnych naliczonych od kwoty wypłaconej gwarancji od dnia wypłaty tj. 15 października 2019 roku do dnia 2 kwietnia 2020 roku w wysokości odsetek maksymalnych. Powód nie wykazał, by po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy. Ponieważ kwota 554,77 zł stanowiła skapitalizowane odsetki, to odsetki za opóźnienie mogły być od niej zasądzone najwcześniej od dnia wniesienia pozwu. Wobec powyższego , na podstawie art. 386 § 1 kpc , należało zmienić zaskarżony wyrok w pkt 1 i odsetki od kwoty 554,77 zł zasądzić za okres od dnia wniesienia pozwu , tj. od dnia 1 kwietnia 2021 r. , do dnia zapłaty a w pozostałej części powództwo oddalić. Nie było podstaw do zasądzenia kosztów za II instancję , gdyż pozwany nie poniósł takich kosztów.

Ponadto , na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w zw. z § 1 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 roku w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej, Sąd w pkt 2 sentencji wyroku przyznał radcy prawnemu A. N. wynagrodzenie za czynności w postępowaniu apelacyjnym w kwocie 120 zł , podwyższone o należny podatek od towarów i usług. Na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 kpc , Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę 120 zł, powiększoną o należny podatek od towarów i usług , stanowiącą wynagrodzenie kuratora , które to wydatki zostały tymczasowo poniesione przez Skarb Państwa.